

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Fyrsten og Forbryderen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Fyrsten og Forbryderen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid67412/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

FYRSTEN OG FORBRYDEREN.

Din strenge Dom, frygt ikke meer,
Naar han, som den afsagde, leer.

Den kolde Statsmand troer,
Straf for Forbrydelse bør aldrig eftergives,
Og at, hvo Liv forbød, han bør aflives,
At paa Retfærdighed det Heles Vel beroer.
Jeg er ei Statsmand, skjønt lidt kold;
Men troer, det stæser i Fyrstens Vold,
I sielden Fald, lidt Straffen at forvilde.
Eksempel læse skal De, som det læse vilde.

Det i en gammel Krenik stod
(Jeg troer, det stæser endnu), hvad jeg fortæller;
Men den omstændelig sig et udlød,
Jeg derfor ikke heller.

Franciscus af Urbain (Gud kender ham for Resten),
Regent i Syd, i Nord, i Østen eller Væsten —
Jeg fik ei vide, Lær;
Men nok, at han var from og stær.
Franciscus af Urbain er Dødsdem underskrev,
Han nødig underskrev, men Loven han adlyder;
THI Folkets Sikkerhed og hans det byder.
Regenten danser Døe, men Mændet ønsked' Lev!
Den Dom, den Synder fik,
Ham meget nær til Hjerter gik;
Just ei, fordi han Livet skulde miste,
Men kun, fordi han vidste,
At hans Familie til Skændsel regnes vilde,
Om længt han blev,
Og dette var hans Dom.
Han ind med en Ansejning kom,
Hvor han Fyrsten bad, han maatte dog forvilde
Et Dom, som efter ham
Hans Slægt, skjønt uforskyldt, forvilde vilde Skam.

Et Taarn der fandtes der,
Som vores runde Taarn, paa Citælværket nær.
Han underdanigst bad, han Vagt der maatte bringe,
Og derfor ned han vilde springe;
Han var til Døden vel bereed,
Kun ved hans Dødsfæcen uskyldig Slægt ei leed.

Den Fyrste siged,
 Den Naade han Elstod.
 Nu af en Hændelse Franciscus roed forbi
 Det Sted, hvor Synderen fra Infantie
 Stod netop i Begreb med arme Slægt at vædde.
 Han tog et Løb, og to, og tog det tredje.
 Den Fyrste sagde saa: »Tre gange Løb at tage!
 Hvi sprang du ei ræd eat? hvi dig onsonst umage?»
 Den Synder derimod han sagde saa:
 »Min Hals jeg gier derpaa,
 At ei i fire Løb, ja ei i fem,
 Det Spring vil lykkes Dem.
 Kom, naadig Herre og probeer.
 Den gode Fyrste leer,
 Og midt i paaned: Latter
 Sig for lykkelig skætte,
 Ved denne Leilighed at kunde Paaskud faae
 Til Synderen at lade gaae.

Moral.

Den Fyrste, siger man, gjør Vold mod Folkets Ret,
 Som nogenstunde Straf vil eftergive!
 Det veed jeg ikke just: men dette tør jeg sige!
 Den Figers Hjerter har, som ei undskylder det.

DEN DRUKNEDE.

Quibus in omnia saecula
 — — — — —
 OVID.

Rum blev ei bygget paa en Dag,
 I mange Aar og Dage
 Man efterhaanden saae den meer og meer Tilgaae.
 Saa gaar det og med Videnskab og Sprog,
 Den, Grunden lagde først, men billig meest bør hædre;
 Dog troer jeg vist, lidt Roes har deele maas,
 Med den, som kun hans Værk forbædre,
 Og jeg i dette Skrift Forsøg vil gjøre paa
 At deele Roes med ham, som saadied' Havets Bølge.
 Jeg praler ei; men kan ei dølge.
 Jeg den vil agte for en Nar,